

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **P. G.**, zast. Mgr. Ing. Tomášem Veselým, advokátem se sídlem v Pardubicích, třída Míru 92, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje** se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.3.2014, č. j. 2408-2/DS/2014/Er, **t a k t o**:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu v Nové Pace (dále správní orgán I. stupně) ze dne 17.1.2014, sp. zn. MUNP/2013/15258/SO/LK, čj. MUNP/2014/698, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“) v příčinné souvislosti s porušením ust. § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona. Dále z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v příčinné souvislosti s porušením § 18 odst. 4 téhož zákona.

[2] Těchto přestupků se měl dopustit dne 9.9.2013 v 11:47 hodin, kdy řídil motorové vozidlo VW Passat, registrační značky 4E6 3935 po pozemní komunikaci II. třídy č. 284 ve směru jízdy od obce Roškopov na obec Nová Paka. V obci Stará Paka byla

žalobci naměřena silničním rychloměrem rychlost jízdy v obci 64 km/h, a to v místě, kde je zákonem stanovena rychlost jízdy 50 km/h. Při kontrole bylo navíc zjištěno, že žalobce nevlastní řidičské oprávnění k řízení motorových vozidel, neboť má vystavenou blokadu všech řidičských oprávnění z důvodu dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče (§ 81 a § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu). Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 25.000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu dvanácti měsíců, s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Současně mu byla uložena povinnost odevzdat řidičský průkaz včetně lhůty a místa jeho odevzdání. Konečně mu byla uložena s odkazem na ust. § 79 odst. 1 a odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“) povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, ve které vznesl v zásadě jedinou námitku. Proti přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, stejně tak jako v řízení před správními orgány, námitky neuplatnil, byl s tímto srozuměn. Jeho námitky mířily do přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu (řídil motorové vozidlo a nebyl držitelem řidičského oprávnění). Připustil, že zřejmě v bodovém systému dosáhl 12 bodů. Rovněž připustil, že oznámení o dosažení 12 bodů mu bylo doručeno fikcí a uběhnutím příslušné lhůty pozbyl řidičského oprávnění. Namítl však, že i když následně řídil motorové vozidlo, nenaplnil formální znaky skutkové podstaty přestupku zaviněné.

[4] Konstatoval, že sice mohl o dosažení 12 bodů vědět, nicméně žádné zákonné ustanovení mu neukládá povinnost tuto skutečnost ověřovat. Odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7As 137/2011-52 připomněl odlišný a zákonem zakotvený postup správních orgánů týkající se mechanismu „odevzdání“ a následně vracení řidičského průkazu po uplynutí doby zákazu činnosti. Dovodil, že zákonná povinnost držitele řidičského oprávnění vést si vlastní přehled o počtu „dosažených“ bodů, event. si jejich stav průběžně zjišťovat, není dána žádným zákonným ustanovením. **Nedbalostním by mohlo být jeho jednání za situace, že by existovalo konkrétní zákonné ustanovení, které by mu ukládalo konkrétní povinnost, a žalobce by ji porušil. Žalovaný žádnou takovou povinnost nezmínil, stejně tak neodkázal na odpovídající znění zákona.**

[5] Odkázal na znění § 2 odst. 1, § 3 a § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích s tím, že spornou zůstává otázka, zda-li mohl či měl vědět (nebo dokonce věděl), že dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a v důsledku této skutečnosti pozbyl řidičského oprávnění. Pokud ano, tak podle jakého zákonného ustanovení tomu tak mělo být. Požadoval napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 13. 5. 2014. Shrnul obsah žaloby, popsal jednání, kterého se měl žalobce dopustit, popsal průběh řízení před správním orgánem I. stupně (způsob, kterým bylo žalobci doručováno „Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení“ a výzva k odevzdání řidičského průkazu včetně způsobu doručování na konkrétní adresy). K doručení došlo fikcí, a proto je nepochybné, že žalobce svým jednáním naplnil formální i materiální znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích.

S odkazem na ust. § 3 zákona o přestupcích vyplývá, že k odpovědnosti postačovalo zavinění z nedbalosti. Žalobce sice nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (§ 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích). V ostatním žalovaný odkázal na správní rozhodnutí včetně obsahu jeho odůvodnění a požadoval žalobu zamítnout.

[7] Krajský soud poté přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následně uvedeným zjištěním a právnímu závěrům. Krajský soud o žalobě rozhodl bez jednání při naplnění podmínek ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

II. Skutková zjištění učiněná krajským soudem

[8] Ze správního spisu soud následně ověřil skutkový stav projednávané věci. Podle oznámení Policie České republiky ze dne 13.11.2013 se měl žalobce dopustit dne 9.9.2013 v přesně určenou hodinu přestupků, které jsou specifikovány pod bodem [1] a [2] tohoto rozhodnutí (stručně shrnuto – překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci a řízení vozidla bez řidičského oprávnění). Průběh řízení před správním orgánem I. stupně v žádném směru nevybočil z požadavků na jeho zákonný průběh, samotný žalobce v tomto směru žádné výhrady nevznášel.

[9] Ústního jednání konaného dne 15.1.2014 se osobně zúčastnil a potvrdil, že nemá námitek do přestupku, kterého se měl dopustit překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci. K druhému přestupku (řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění) uvedl, že si byl vědom, že v minulosti nějaké přestupky spáchal, nicméně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče nevěděl, a proto se vytýkaného přestupku dopustit nemohl. K otázce doručování písemností uvedl, že cca od roku 2009 má hlášeno bydliště na Magistrátu města Pardubice. Od roku cca 2000 se zdržuje na adrese Černá u Bohdanče č. 76, kde se jedná o dosud nezkolaudovaný dům. Žádnou doručovací adresu v evidenci osob uvedenu neměl, ale všem úředníkům na pardubickém magistrátu bylo známo, že se zdržuje v Černé u Bohdanče. Na adrese Dvořákova č. 145, Pardubice – Ohrazenice bydlel v minulosti. Tvrdil, že v rozhodném období (podzim roku 2011 – léto 2012) žádné písemnosti od správního orgánu neobdržel, a to na žádné z uvedených adres.

[10] Správní spis obsahuje kopii písemnosti Magistrátu města Pardubic, odbor dopravy, ze dne 6.9.2011 s názvem „Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění“ (dále „Oznámení“). Jejím obsahem je sdělení žalobci, že tento ke dni 13.10.2011 dosáhl celkového počtu 12 bodů porušením povinností stanovených zákonem o silničním provozu. S odkazem na § 123c odst. 3 téhož zákona byl vyzván k odevzdání řidičského průkazu a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení s tím, že uplynutím 5 pracovních dnů od doručení Oznámení pozbývá řidičského oprávnění. Dále byl poučen o právu podat písemné námitky s poučením o místě a lhůtě pro jejich uplatnění. Předmětná písemnost byla doručována na všechny tři výše uvedené adresy, ve všech případech bylo uplatněno doručení fikcí. Dále je ve spise kopie Příkazu vydaná správním orgánem I. stupně dne 18.6.2012, kdy byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti pořádku

ve státní správě podle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích tím, že do 5 pracovních dnů ode dne doručení Oznámení neodevzdal řidičský průkaz. Tímto jednáním porušil povinnost stanovenou v § 123c odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 3.000,-Kč. Rozhodnutí bylo rovněž doručováno způsobem shora popsaným s uplatněním fikce doručení. Rovněž je připojen výpis z evidenční karty žalobce vyhotovený dne 4.12.2013, v němž je zaznamenán počet přestupků spáchaných žalobcem – je zde uveden také přestupek ze dne 13. 10. 2011, kterým žalobce dosáhl celkového počtu 12 bodů.

[11] Poté již následuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 17.1.2014 (viz bod [1] a [2]), odvolání žalobce, v němž uplatnil v zásadě tytéž námitky, které učinil součástí žaloby, a konečně rozhodnutí žalovaného, které je předmětem soudního přezkumu.

III. Právní úprava, hodnocení krajského soudu

[12] Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích Přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.

Podle § 3 téhož zákona K odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.

Podle § 4 odst. 1 písm. b) citovaného zákona Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Podle § 123c zákona o silničním provozu

(1) Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů.

(2) Dopustil-li se řidič více přestupků nebo trestných činů, spáchaných jednáním zařazeným do bodového hodnocení a projednaných ve společném řízení, zaznamená příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností počet bodů stanovených pro nejzávažnější z nich.

(3) Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, **neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.**

[13] Pokud žalobce položil otázku, zda-li měl vědět (nebo dokonce věděl), že dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení a že pozbyl řidičského oprávnění, když o svém

„vybodování“ fakticky nevěděl, pak krajský soud odpovídá kladně. Zákonodárce v ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu zcela jasně vyjádřil, že motorové vozidlo může řídit pouza osoba, která je držitelem řidičského oprávnění.

[14] Správní orgány uložily žalobci sankci s tím, že spáchal přestupek v nevědomé nedbalosti. U této formy zavinění musí být naplněny kumulativně dva znaky (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2008, čj. 1 As 56/2008 - 66). Prvním z nich je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Není sporu, že v dané věci je tento znak naplněn. K druhému aspektu, který je vyžadován pro naplnění obou znaků přestupku spáchaného v nevědomé nedbalosti se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 10. ledna 2013, č. j. 8As 34/2012-35, na které rovněž odkázaly správní orgány. Uvádí se v něm následující: *„Správní orgány musí prokázat i druhý znak nevědomé nedbalosti, tedy musí zjistit, zda pachatel vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že porušuje zákonem stanovenou povinnost. V rámci naplnění tohoto druhého znaku nevědomé nedbalosti se tedy vychází z možné, nikoli reálné znalosti. Ta se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivních dispozic konkrétního pachatele, ale současně i možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem.“*

[15] Žalobce konstruuje úvahy, které nemůže krajský soud akceptovat. Zákonodárce učinil součástí zákona o silničním provozu rovněž část s názvem „Bodové hodnocení porušení povinností stanovených zákonem“ (hlava V, § 123a a násl.). Tato část zákona o silničním provozu pamatuje, stručně řečeno, na chování řidičů páchajících opakovaně přestupky tím, že krom postihu řidiče za dané konkrétní jednání naplňující znaky přestupku, pokud je rovněž zařazeno do bodového hodnocení, zaznamená příslušný orgán do registru řidičů stanovený počet bodů. Důsledek neukázněného chování pro řidiče spočívá v pozbytí řidičského oprávnění (§ 123c odst. 3 zákona o silničním provozu) a to při naplnění podmínek v daném ustanovení uvedených přímo ze zákona.

[16] Žalobce své „vyvinění“ v zásadě staví na tom, že mu není žádným zákonným ustanovením uložena povinnost sledovat stav bodů v registru, takže pokud se fakticky nedozvěděl o tom, že se vybodoval, nemohl se ani dopustit vytykaného přestupku. Žalobce konstruuje svoji obhajobu na argumentu poněkud zvláštním. Pokud by krajský soud připustil jeho konstrukci, došlo by k situaci zcela absurdní a jistě zákonodárcem nezamýšlené. Za situace, kdy řidič spáchal již několik přestupků, přičemž povinností řidiče je znát zákonnou úpravu, tudíž by věděl nebo by mohl předpokládat, že se jeho bodový účet vyčerpá, by stačilo nepřebírat poštu v očekávání písemnosti od správního orgánu s výzvou k odevzdání řidičského průkazu. Takovýto výklad zákona jeho tvůrci jistě nezamýšleli. Nastala by paradoxní situace, kdy odpovědný a zákon respektující „vybodovaný“ řidič by si výzvu (k odevzdání řidičského průkazu) řádně převzal, řidičský průkaz by na dobu stanovenou odevzdal, čímž by se dostal do naprosto nerovného postavení vůči osobě řidiče, který by si, ať již záměrně či z prostého laxního přístupu, písemnosti nevyzvedával.

[17] Je pravdou, že zákonodárce stanovil odlišný postup týkající se způsobu odevzdávání a opětovného vracení řidičského oprávnění. Krajský soud je toho názoru, že daný systém má hlubokou logiku a smysl. Lze bez dalšího přisvědčit žalobci, že není jeho povinností sledovat svůj „bodový stav“. Tuto povinnost uložil

zákonodárce obecním úřadům obce s rozšířenou působností (§ 123c odst. 1 zákona o silničním provozu). Tomuto orgánu současně uložil povinnost dalšího postupu v případě, že dojde u konkrétního řidiče k vyčerpání jeho bodového konta (již shora popsáno). Zákonodárce tak nemínil zatížit neukázněné řidiče tím, že by jim přímo uložil povinnost stav bodů sledovat, když touto povinností zavázal již zmíněné obecní úřady. Logickou se krajskému soudu jeví rovněž konstrukce týkající se vrácení řidičského průkazu, kdy jeho navrácení řidiči bude odvislé od jeho přímé aktivity spočívající v tom, že si musí – v případě, že po uplynutí trestu zákazu činnosti hodlá dále motorové vozidlo řídit – o vrácení řidičského oprávnění požádat (§ 123d odst. 1 zákona o silničním provozu).

[18] Pokud by tak dotyčná osoba neučinila, a po uplynutí trestu zákazu činnosti by řídila motorové vozidlo, dopustila by se stejného přestupku jako žalobce. K této otázce se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 8. ledna 2013, č. j. 3As 42/2012-35 či ze dne 10. ledna 2013, č. j. 8As 34/2012-35. V posledně citovaném rozhodnutí se pod bodem 32. uvádí: „*V souvislosti s prokázáním nevědomé nedbalosti se Nejvyšší správní soud zabýval také tím, zda žalobce zachoval potřebnou míru opatrnosti. Míra opatrnosti je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. obdobně Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2009, s. 183 - 184).*“

[19] Jak již částečně nastíněno, tak žalobce potřebnou míru opatrnosti nezachoval. Sám připustil, že si je vědom skutečnosti, že „nějaké“ přestupky spáchal. Pokud měl celkem tři adresy, na kterých se buď fakticky či formálně zdržoval, přičemž správní orgán žalobci jednoznačně doručoval i na adresu Černá u Bohdanče, kde žalobce potvrdil, že se v době rozhodné zdržoval, pak nebyl dostatečným způsobem obezřetný, když zjevně vypravené písemnosti správního orgánu I. stupně nepřebíral. Je nutno zdůraznit, že žalobce samotný způsob doručování písemností ze strany správního orgánu nespороval, přičemž z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgány postupovaly při doručování písemností žalobci v souladu s ust. § 20, § 23 a § 24 správního řádu. Pokud s sebou nepřebírání písemností přineslo pro žalobce překvapivý důsledek spočívající ve vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 17.1.2014, pak – pokud měl reálné důvody pochybovat o tom, že základy byly doručovány event. pokud si z nějakých konkrétních a doložitelných důvodů v dané době nemohl poštu přebírat, mohl požádat dle § 24 odst. 2 správního řádu za podmínek ustanovení § 41 správního řádu o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena, pokud by dle § 24 odst. 2 správního řádu prokázal, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout. Jinými slovy účastník poté, co se (ex post) dozvěděl o existenci vydaného rozhodnutí, mohl do 15 dnů podat odvolání spolu se žádostí o prominutí zmeškání úkonu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.5.2010, č.j. 9 As 42/2010 – 49).

[20] Ucelený řetězec jednotlivých skutečností pak dává odpověď na žalobcovu otázku. Žalobce porušil svých chování konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu (§125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, neboť řídil vozidlo za situace, kdy pozbyl opakovaným porušováním zákona a páčáním přestupků v zákoně způsobem předvídaným a stanoveným řidičského oprávnění, když dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče). Povinnost konat za takovéto situace uložil

zákonodárce kompetentnímu orgánu, ten své povinnosti dostál a vůči žalobci učinil veškeré nezbytné kroky, které mu jsou uloženy zákonem., o pozbytí řídičského oprávnění a povinnostech s touto skutečností spojených žalobce informoval zákonem uloženým způsobem, tedy písemně na adresu jeho bydliště včetně další adresy, kde se žalobce fakticky zdržoval. Fikce doručení znamená, že písemnost je považována za doručenou, i když se adresát s obsahem písemnosti fakticky neseznámil, a to se všemi zákonem stanovenými důsledky. V takovém případě je sice zřejmé, že ke skutečnému doručení nedošlo, avšak pro účely příslušného řízení se doručení (nazývané také náhradním doručením) „finguje“. Adresát zásilky, tedy žalobce, se nemůže dovolávat toho, že zásilka nebyla doručena, neboť právní fikce je silnější než skutečnost, že se žalobce s obsahem písemností reálně neseznámil.

[21] V dané věci lze rovněž odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 137/2011 - 52: *„Domníval-li se stěžovatel, že nesplní-li rozhodnutím stanovenou povinnost odevzdat řidičský průkaz, může po uplynutí doby zákazu činnosti bez dalšího řídit, jednal natolik nezodpovědně, že u něho nelze mít materiální znak přestupku za vymizelý. Ani skutečnost, že po uplynutí doby zákazu činnosti řídil více než tři roky bez nehody či přestupku, nebezpečnost jeho jednání nesnižuje natolik, aby z materiálního hlediska již nešlo o přestupek“.*

[22] Krajský soud konstatuje, že v konkrétní souzené věci není důvodu, aby neakceptoval rozhodnutí žalovaného, neboť jej považuje za řádně a přesvědčivě odůvodněné, stejně tak jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně včetně otázky uloženého trestu a jeho výše. Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně v dostatečném rozsahu, odkázal na konkrétní judikaturu Nejvyššího správního soudu a své závěry přesvědčivě objasnil. Krajský soud nepovažuje za přínosné konkrétní zjištění a závěry správních orgánů podrobně opakovat, když na ně postačí pro stručnost odkázat, neboť se s nimi plně ztotožnil a plně je akceptuje. Pro tento postup našel krajský soud oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: *„I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“*

[23] Krajský soud uzavírá, že závěry přijaté správními orgány v jejich rozhodnutích lze akceptovat jako správné, souladné se zákonem a dostatečně přesvědčivě odůvodněné. Soud, vyjma doplněného a výše popsaného dokazování, které ovšem toliko stvrdilo správnost postupu správních orgánů včetně jejich rozhodnutí, proto v ostatním na obsah odůvodnění těchto rozhodnutí odkazuje, neboť se s přijatými závěry ztotožnil. S ohledem na výše uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul s odkazem na § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové 31. března 2015

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně